

S'inaugura la secció barcelonina de la Col·lecció Thyssen-Bornemisza

Ella i el Monestir de Pedralbes

La inauguració de la Col·lecció Thyssen a Barcelona ha estat un dels esdeveniments de la Mercè. Per uns dies, el Monestir de Pedralbes s'ha convertit en el centre d'una vida mundana amb pinzellades d'art.

Els reis d'Espanya, en la foto amb Jordi Pujol, els barons Thyssen i Carme Alborch, presidiren els actes al Monestir de Pedralbes.

ARXIU

Dijous passat al vespre, es va inaugurar, per fi, al Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes, la secció barcelonina de la Col·lecció Thyssen-Bornemisza, el gros de la qual s'exhibeix al Palau de Villahermosa de Madrid. Del total de prop de 800 obres de què consta la Col·lecció, a Barcelona se'n poden contemplar 80, una mostra "concentrada, pedagògica i entranyable", segons va dir en conferència de premsa el regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, Oriol Bohigas.

La inauguració de la col·lecció, presidida pels reis d'Espanya, les infantes Pilar i Margarita, el baró i la baronessa Thyssen, el president Jordi Pujol, la ministra Carme Alborch i l'alcalde Pasqual Maragall, es va iniciar amb una parsimoniosa desfilada dels assistents —personalitats del món de la política, de la cultura

i un bisbe— pel davant de la família reial, dempeus i en formació, per tal de donar-los la ma i la benvinguda. Feia ben bé una hora que anaven arribant convidats a l'antic dormitori de les monges clarisses, nau on hi ha exposada la mostra, i gairebé ningú no s'havia mirat ni un quadre, enfeinats com estaven presentant-se, comentant les vacances, i mantenint —elles— una rigidesa facial, que a voltes feia mal efecte, per tal de conservar al seu lloc els maquillatges, els pentinats i els somriures que s'havien portat de casa. L'entrada a la sala de la comitiva reial i altres autoritats va ser anunciada espontàniament pel regidor del PP, Enric Lacalle, amb uns sorollosos aplaudiments, ràpidament silenciats per ell mateix en sentir-se poc secundat i blanc d'alguna mirada desaprovadora.

A l'hora dels parlaments, tots es van

agrair mútuament el que havien fet, junts i per separat, per fer realitat aquell somni que, per separat i després junts, havien tingut un dia pel bé de la ciutat, de Catalunya i d'Espanya (Maragall *dixit*). L'alcalde va elogiar el paper exercit per l'Estat espanyol en aquest tema i, en concret, pels successius ministres de Cultura que hi ha hagut fins a la present, però no es va poder estar de recordar, molt educadament, que la idea havia estat seva i que, de bon principi, el baró Thyssen havia promès 150 obres per a la ciutat. El president Pujol va tenir tot un detall humà, un cop fets els agraïments de rigor, en fer un sentit homenatge a la comunitat de clarisses que durant més de 600 anys han tingut cura d'aquesta joia de l'arquitectura gòtica catalana. Segons sembla, encara en queden, de clarisses, recloses en altres parts del monestir.

El rei escoltava amb atenció, tot i que, entre discurs i discurs, aprofitava per saludar somrient els col·legues que tenia entre el públic. El baró Thyssen, cerimoniós, tenia la mirada perduda en l'infinit, mentre la baronessa, Tita Cervera, articulava aquell somriure enèrgic que la caracteritza, i el públic, que continuava sense massa intenció de contemplar les obres, es delia per veure'ls caminar i fer-se fotografies.

La setmana d'actes diversos de presentació i inauguració de la col·lecció Thyssen-Bornemisza al Monestir de Pedralbes es va iniciar dilluns, 20 de se-

ogràfica de Barcelona. Ell va néixer prop d'un port, el de Rotterdam, i Barcelona té port, circumstància que, segons va dir, també ha afavorit l'elecció de la ciutat respecte a la seu central de Madrid en el moment de decidir on aniria el quadre de Canaletto *Bucentaure*, que representa el ritual del matrimoni del Dux de Venècia i la Mar, ja que a Barcelona n'està força més prop. També va comentar que l'obra *La verge de la humilitat*, de Fra Angelico —que, per cert, ha estat molt sol·licitada tota la setmana, pels barons, com a fons per a fotos de grup amb polítics— s'havia destinat a Pedralbes pel fet

lloso va rodolar resposta avall, pronunciant alguns *maravillosos* més fins topar, per sort, amb un providencial: "*qué más quieres que te diga*", moment que va aprofitar Oriol Bohigas per prendre el micro i posar un discret punt i final al tema del dia. Tothom va agrair el gest, fins i tot ella, ja que en apagar-se els focus de les càmeres va poder relaxar el somriure que mantenia heroicament des del principi.

Dimarts 21 al vespre, es va fer la presentació de la col·lecció a les autoritats acadèmiques i premsa especialitzada. De totes les jornades, aquesta va ser potser

Dalt, a l'esquerra, Jordi Pujol amb el baró i la baronessa Thyssen. A la dreta, un altre instant de la inauguració amb Carme Alborch, el conservador de la col·lecció, Tomàs Llorens, i Pasqual Maragall. Al Monestir de Pedralbes de Barcelona es poden contemplar 80 obres de la Col·lecció Thyssen-Bornemisza.

ARXIU

tembre, amb una conferència de premsa. Allí, a part dels parlaments informatius i didàctics del regidor Oriol Bohigas, el conservador de la Fundació Thyssen Tomàs Llorens, i el gerent de la mateixa, Julián León, que van explicar els criteris de selecció i ordenació que s'havien seguit per a estructurar l'exposició, vam tenir també l'oportunitat d'escoltar un breu parlament del baró i una més que breu resposta de la baronessa.

El baró Thyssen va remarcar definitivament totes les polèmiques que s'han suscitat sobre la quantitat, qualitat i criteris de selecció de les obres exposades a Pedralbes. En primer lloc, va declarar que és catòlic i que, com a tal, l'omple de satisfacció el fet que part de la seva col·lecció pugui ser exposada al públic en un monestir com el de Pedralbes. I segon argument important: la situació ge-

de ser un monestir. Aquests arguments amplien i revisen la vella teoria d'aquella gent de bon gust que recomanava penjar natures mortes i paisatges romàntics al menjador i reservar-se les marines per la casa d'estiueig. Sort n'hem tingut, en el fons, de tenir mar i monestir.

La baronessa va assistir a la roda de premsa impertèrrita, fent un posat de saber-hi estar, si no fos perquè de tant en tant feia uns curiosos moviments de mandíbula similars als que fa la gent quan mastega xiclet dissimuladament. L'encant es va trencar quan li van adreçar una pregunta —del total de dues que es van fer— proposant-li que valorés les dues exposicions, la de Madrid i la de Barcelona. Tita va demostrar, espontàniament, una gran concisió —per manca d'arguments i de paraules— fins que, després d'ensopegar amb la paraula *maravi-*

la més distesa i agradable, fins i tot per la baronessa, que envoltada per un núvol de fotògrafs i personalitats diverses anava de quadre en quadre, posant com si fos l'artista. Totes la miraven i ella ho sabia. Moltes l'havien volguda imitar, i un cert aire sí que en tenien, però a cap d'elles no se li va acudir pentinar-se com a *Atracció fatal*, posar-se un vestit crema i rematar la feina amb una bossa de mà verd llampant. Només a ella.

Pel que fa a les obres exposades, l'interès del públic va ser relatiu, tot i que els entesos tornaven a insistir en el fet que, comparat amb el que ens tocava, era molt el que s'havia aconseguit finalment. Possiblement tenen raó. Potser serà qüestió que tothom torni un altre dia al Monestir de Pedralbes a veure els quadres.

Xavier Montanyà